Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA
Robinne Lee
The Idea of You

Text Copyright © 2017 by Robinne Lee
Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group. All rights reserved.
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2022

ZA IZDAVAČA
Marko Sabovljević

UREDNIK
Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA
Nataša Ninković

DIZAJN KORICA
Tatjana Jović

SLOG I PRELOM
Studio Znak

ŠTAMPA
Alpha print, Zemun

TIRAŽ
1.000

IZDAVAČ
Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA
2022

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

IDEJA O TEBI

Robin Li

Prevela sa engleskog
Milica Gnjatović

Stela

Za Erika,
koji me je voleo najbolje

ZAHVALNICE

Srdačno se zahvaljujem svima koji su me pratili na ovom putovanju.

Mom agentu, Ričardu Pajnu, koji se zaljubio u ovu priču čim je završila na njegovom stolu i koji je velikodušno podelio sa mnom svoju briljantnost i stručnost. Veoma sam srećna što sam u svom krugu imala tako posvećenog borca! Njegovom asistentu, neprocenjivoj Elizi Rotštajn, zahvaljujem na njenom oštroumnom doprinosu. I svima u *Inkvel menadžmentu*.

Mojoj izuzetno talentovanoj urednici, Elizabeti Bejer, koja je verovala u magiju Solen i Hejza i omogućila mi da je podelim sa svetom. Mojoj lektorki, Meri Bet Konstant, koja ima izvanredno oko za najsitnije detalje. Danijeli Fiorela, koja je dizajnirala očaravajuće korice za knjigu. Nikol Vilijams, za sveukupnu organizaciju. Britani Hils, Marisi Sanđakomo, Džordani Henli i ostalima iz izuzetnog tima u *Sen Martins presu*.

Mom timu beta-čitača: mojoj sestri, Keli, koja je oduvek bila moj prvi i najzahvalniji čitalac; Kolet Sartor, Lisani Sartor, Lauri Brenan, Ejmi Li, Gloriji Loja i uspešnim ženama iz *Jejl vumen el ej rajting grup*, koje su mi pružile neverovatnu podršku: Moniki Nordhaus, što je insistirala da je pratim na *AMA* i što mi je otvorila mnoga vrata; Houp Minio, Kolin Kasidi Hart, M. Ketrin Oliver Smit i Don Koton Fjudž (mom stručnjaku za sve britansko), što su čitale ono što sam napisala i što su bile tu da me saslušaju, što su bili tu i kada mi je bilo potrebno da

se isplačem; i Meri Li Čeri, čija je ekspertiza u svetu umetnosti bila od neprocenjivog značaja za stvaranje sveta Solen.

Mom sistemu podrške: mojim prijateljima koji su poslužili kao probna grupa i koji su me ohrabrili da ispričam ovu priču: Luiz Santakruz, Emili Mardok, Keri Noblok, Mišeli Dženab, Džuli Sajmon, Kejt Seton, Miji Amer i Megan Vold; mojim kolegama *džoj lakersima*, posebno Deniz Melauseni, za dorađivanje mog francuskog; Besti Rou, što je izdržala moje ludilo, uz posebno veliko hvala Amandi Šuon, za telefonski poziv; mojim kolegama piscima na zajedničkom zadatku: Dženifer Mejzel i Dedi Feldman; mojoj *FB* porodici, što su odgovorili na najrazličitija pitanja – od viskija do hidroaviona i svega između. Svi zajedno su bolji od *Gugla*.

Mojim dragim Aleksandru i Arabeli, koji su mi podarili vreme i slobodu da pišem u okviru njihovih ludih rasporeda, i ni u jednom trenutku nisu izgubili strpljenje sa mnom.

Mami i tati, koji su oduvek bili najveći obožavaoci mog pisanja.

I, iznad svega, mom neverovatnom mužu, Eriku, koji je kada sam se našalila: „Razmišljam da te ostavim zbog momka iz boj benda", odgovorio: „To bi bila sjajna knjiga", i time mi podario najveći poklon u životu. (Hvala ti, dušo.)

I na kraju, mojoj najomiljenijoj muzi. Možda bih svejedno napisala ovu priču i da mu nikada nisam videla lice. Ali sumnjam da bih toliko uživala u tome.

S ljubavlju,
Robin

IDEJA O TEBI

LAS VEGAS

Pretpostavljam da bih za sve mogla da okrivim Danijela.

Dva dana pre mog planiranog odlaska u Ohaj, pojavio se kod mene kući u smokingu, došlepavši mi našu ćerku Izabel. Ostavio je auto u leru na prilaznom putu ispred kuće.

„Ne mogu da otputujem u Vegas", rekao je, gurnuvši mi manila kovertu u ruku. „Još radim na dogovoru sa Foksom i pregovori se neće završiti u dogledno vreme."

Sigurno sam ga gledala s nevericom jer je uz to dodao: „Žao mi je. Znam da sam obećao devojkama, ali ne mogu. Ti ih povedi. Ili ću prodati karte. Kako god."

Neotvoreno pakovanje četkica za slikanje *da vinči maestro kolinski* ležalo je na polici pored ulaznih vrata, pored kompleta od trideset šest *holbajn* vodenih boja. Potrošila sam pravo bogatstvo u *Bliku* na zalihe potrebne za moj umetnički odmor. One su, kao i putovanje u Ohaj, bile moj poklon sebi. Četrdeset osam sati umetnosti, sna i vina. A sada je moj bivši muž, sa formalnom crnom kravatom, stajao u dnevnoj sobi i saopštavao mi da je došlo do promene plana.

„Da li ona zna?", pitala sam. Izabel je, pošto se odmah povukla u svoju sobu, i to bez sumnje da bi se bacila na telefon, propustila čitav razgovor.

Odmahnuo je glavom. „Nisam imao vremena da joj kažem. Rešio sam da sačekam i prvo vidim da li ćeš ti moći da ih povedeš."

„To je baš zgodno."

„Ne počinji, molim te." Okrenuo se prema vratima. „Ako ne možeš to da izvedeš, neka mi javi, pa ću joj nadoknaditi kada grupa sledeći put bude nastupala u gradu."

Toliko liči na njega da za sve nađe lako rešenje. Da se izvuče od obaveza bez osećaja krivice. Što ja nisam nasledila taj gen?

Izabel i njene dve drugarice su odbrojavale dane kako bi videle bend „Avgustovski Mesec", kvintet zgodnih momaka iz Britanije koji su izvodili prijatne pop pesme i izluđivali tinejdžerke. Danijel je „osvojio" karte na školskoj aukciji. Platio je nezanemarljivu svotu novca za četiri avionske karte do Vegasa, smeštaj u *Mandalej beju*, sam koncert i upoznavanje sa bendom. Otkazati sve to, sada, ne bi bilo prihvaćeno s oduševljenjem.

„Imam druge planove", rekla sam, prateći ga ka prilaznom putu.

Obišao je oko zadnjeg dela *be-em-vea* i izvukao ogromnu torbu iz prtljažnika. Ćerkina oprema za mačevanje. „I pretpostavio sam da ćeš ih imati. Žao mi je, Sol."

Na trenutak je zaćutao, upijajući me pogledom: patike, helanke, još mokre od pretrčanih osam kilometara. A onda: „Ošišala si se."

Klimnula sam glavom, nelagodno podigavši ruke k vratu. Kosa mi je sada dopirala jedva do ramena. Moj čin prkosa. „Bilo je vreme za promenu."

Blago se osmehnuo. „Ne postoji momenat u kojem nisi lepa, zar ne?"

U tom trenutku se zatamnjeni prozor na suvozačevoj strani spustio i graciozno stvorenje se nagnulo i mahnulo. Eva. Moja zamena.

Nosila je smaragdnozelenu haljinu, duga kosa boje meda bila joj je uvijena u punđu. Sa oba uha visili su dijamanti. Nije bilo dovoljno što je mlada, prelepa, polu-Holanđanka

polu-Kineskinja, zvezda saradnica u firmi, ali to što je sada sedela u Danijelovoj seriji 7 na mom prilaznom putu i izgledala kao prava princeza dok sam se ja znojila – e sad, *to* je bilo previše.

„U redu. Ja ću ih odvesti."

„Hvala ti", rekao je, pružajući mi torbu. „Najbolja si."

„To mi svi momci kažu."

Zastao je, nabravši svoj aristokratski nos. Očekivala sam nekakav odgovor, ali ga nisam dočekala. Umesto toga, učtivo se nasmešio, nagnuvši se da obavi nelagodno ljubljenje u obraz bivšeg bračnog druga. Stavio je kolonjsku vodu, što nikada nije činio za sve godine koje je proveo sa mnom.

Gledala sam ga kako odlazi do vozačeve strane auta. „Gde to idete? Tako doterani..."

„Na dobrotvorni skup", rekao je, ulazeći u auto. „Kacenbergov." Isparkirao se i ostavio me sa torbom u rukama, da se sama nosim sa tim teretom.

Nisam bila ljubitelj Vegasa: preglasnog, ogromnog, prljavog. Podzemlje Amerike zgurano u jednom drečavom tragu kočenja u pustinji. Posetila sam ga jednom, godinama ranije, da bih prisustvovala momačkoj večeri koju sam još pokušavala da zaboravim. Vonj striptiz klubova, jeftinih parfema i povraćke. Takve se stvari ne zaboravljaju lako. Ali ovo nije bila moja avantura. Ovoga puta bila sam samo pratilja. Izabel i njene drugarice su mi to jasne stavile do znanja.

To popodne su provele trčeći ukrug po odmaralištu u potrazi za svojim idolima, dok sam ih ja poslušno pratila. Već sam se navikla na to: moja strastvena ćerka isprobava sve i svašta, donosi odluke i traži svoj put. Izabel i njen američki *ja to mogu* duh. Prošla je školu trapeza, umetničkog klizanja, muzičko pozorište, mačevanje... Bila je neustrašiva, i to mi se

sviđalo kod nje, čak sam joj i zavidela. Dopadalo mi se što je bila spremna da rizikuje, što nije čekala dozvolu, što je sledila svoje srce. Nije joj smetalo da živi izvan okvira.

Nadala sam se da ću ubediti devojke da posetimo Centar savremene umetnosti. Bilo bi lepo ugurati malo prave kulture u ovaj vikend. Da unesu nešto vredno u svoje utiscima podložne umove. Kao dete sam provela bezbroj sati prateći majku kroz Muzej lepih umetnosti u Bostonu. Pratila sam zvuk njenih *vivije* potpetica, njen po narudžbini napravljen parfem koji je svakoga leta nabavljala u *Grasu*. Koliko mi je tada delovala sveznajuće, kako ženstveno. Poznavala sam dvorane tog muzeja podjednako dobro kao svoju učionicu u trećem razredu. Ali Izabel i njene kohorte[1] nisu pristale na taj predlog.

„Mama, znaš da bih u bilo kojoj drugoj prilici pristala. Ali ovo putovanje je drugačije. Molim te", preklinjala me je.

Došle su u Vegas iz jednog jedinog razloga, i ništa im se neće isprečiti na putu do cilja. „Naši životi počinju večeras", izjavila je Džordžija, devojka svilenkastosmeđe kože, u avionu na putu ka Vegasu. Crvenokosa Rouz se složila i sve tri su tu rečenicu brzo prihvatile kao svoju mantru. Nijedno očekivanje nije bilo previše veliko. Čitav je život bio pred njima. Imale su dvanaest godina.

Upoznavanje sa bendom bilo je zakazano za šest po podne. Ne znam šta sam zapravo očekivala, nešto donekle elegantno, civilizovano, ali ne. Nagurali su nas u prostoriju osvetljenu fluorescentnim svetlom u samoj utrobi arene. Pedesetak obožavateljki u raznim fazama puberteta: devojke sa protezama, devojke u invalidskim kolicima, usplahirene devojke. Razrogačenih

[1] U antičkom Rimu kohorta je bila vojna jedinica u sastavu legije, veće jedinice. (Prim. lekt.)

očiju, općinjene i na granici da eksplodiraju. Bilo je istovremeno lepo i uznemirujuće. I zabolela me je spoznaja da je Izabel sada deo tog plemena. Te šarenolike grupe koja je tražila sreću u petorici momaka iz Britanije koje niti su poznavale, niti će ikada moći zaista da upoznaju, i koji im nikada neće uzvratiti naklonost.

Nekoliko roditelja je bilo raštrkano tu i tamo. Reprezentativni uzorak Srednje Amerike: farmerke, majice, udobne cipele. Lica ružičasta od brutalnog susreta sa suncem Vegasa. Počela sam da shvatam da ću završiti kao deo te skupine „avgustovaca", kako su mediji prozvali fanove benda, ili, još gore, „avgustovskih mama".

Devojke su počele da se vrpolje kada su se sporedna vrata otvorila i pojavio se krupni ćelavi čovek sa ogrlicom punom laminiranih propusnica. „Ko je spreman da upozna bend?"

Vrisci su ispunili prostoriju i istog trenutka sam shvatila da sam zaboravila čepiće za uši u hotelskoj sobi. Lulit, moja poslovna partnerka i poverenica u svim stvarima vrednim poveravanja, pomenula mi ih juče u galeriji, rekavši da bih bila luda da kročim na stadion pun avgustovaca bez njih. Ispostavilo se da je jednom prisustvovala njihovom koncertu sa svojom nećakom. „Momci su divni, ali, bože, obožavateljke su preglasne."

Pored mene, Izabel je počela da drhti čitavim telom.

„Uzbuđena?" Stegla sam je za ramena.

„Hladno mi je." Stresla je moje ruke sa sebe. Uvek je tako rezervisana.

„Momci stižu za pet minuta", nastavio je krupni čovek. „Zadržaće se otprilike dvadeset minuta. Molim vas da svi formirate red ovde levo. Svako od vas će imati priliku za brzi pozdrav i fotografiju sa bendom. Bez selfija. Naš fotograf će snimiti slike, a vi ćete kasnije moći da ih preuzmete sa interneta. Mi ćemo vam dati link. Svima je sve jasno?"

Delovalo je tako bezlično. Danijel je svakako mogao bolje da potroši svoj novac. Dok su nas usmeravali u red, pomislila sam kako sam previše elegantno obučena u svojim *alaja* sandalama i da odudaram od okoline. Da sam previše doterana i uglađena i da se opet, bilo to dobro ili loše, ističem. To je, kao što mi je očeva majka u mnogo navrata objašnjavala, nešto što sam stekla rođenjem: „Ti si Francuskinja u srži. *Il ne faut pas l'oublier*."[2] *Nije* bilo moguće zaboraviti ga: moje francusko poreklo. Iako mi se nije mililo da budem deo ove grupe žena, u isto sam vreme bila veoma svesna njihove nesebičnosti, njihovog strpljenja. Činjenice da smo ovo radile za našu decu. Kakva bih to majka bila kada bi zamerala Izabel zbog ovog trenutka?

A onda su ušli. Njih petorica. Masa se zatalasala i začulo se kako neko pada u nesvest, a Rouz je ispustila slabašan jauk, poput šteneta kojem je neko zgazio rep. Džordžija joj je dobacila pogled koji je govorio: *Saberi se, sestro*, i Rouz je to zaista i učinila.

Bili su mladi – to je bila moja prva pomisao. Imali su rosnu, svežu kožu, kao da su odrasli na organskoj farmi. Bili su viši nego što sam očekivala, vitki. Kao plivački tim na Braunu. Samo lepši.

„Dakle, ko je ko?", pitala sam, a Izabel me je ućutkala. Naravno.

Pomerale smo se ka mestu na kojem su momci stajali ispred banera sa logom „Avgustovskog Meseca": velika žuta slova preko sive pozadine. Delovali su srećno, čak i ushićeno, što se upoznaju sa svojim fanovima. Uzvraćena ljubav. Kako su se nameštali za slikanje i uspevali da opuste napete adolescentkinje, kako su flertovali sa svojim starijim obožavateljkama – vešto, ali ne prelazeći granicu – kako su se odnosili prema

[2]Franc.: Ne zaboravi to. (Prim. prev.)

tinejdžerkama i šarmirali njihove majke. Bila je to prava umetnost. Razbijali su.

Kada smo mi bile sledeće na redu, Izabel se nagnula prema meni. „Sleva nadesno: Rori, Oliver, Sajmon, Lijam i Hejz."

„Razumem."

„Nemoj da kažeš ništa sramotno, važi?"

Obećala sam joj da neću.

A onda je došao red na nas.

„Pa, zdravo, devojke!", viknuo je Sajmon, raširenih očiju, raširenih ruku. Imao je impresivan raspon krila. Izabel je u avionu spomenula da je bio u veslačkoj ekipi u internatu. „Priđite, ne stidite se!"

Devojkama nije bilo potrebno ponavljati. Džordžija se bacila Sajmonu u zagrljaj, a Rouz je stala pored Lijama, koji je bio beba benda, sa tim svojim zelenim očima i pegama. Samo je Izabel oklevala, dok je pogledom streljala tamo-amo. Eci, peci, pec... Prava prodavnica slatkiša.

„Teško ti je da se odlučiš?", progovorio je onaj visoki na drugom kraju. „Dođi, stani pored mene. Ja ne ujedam, kunem se. Sad, Rori, Rori bi mogao da ugrize, a Oli je nepredvidiv, pa..." Nasmejao se tim očaravajućim osmehom. Široka usta, pune usne, savršeni zubi, rupice na obrazima. Hejz.

Izabel se nasmešila i krenula ka njemu.

„Ha! Pobedio sam! Osvojio sam... Kako se zoveš, ljubavi?"

„Izabel."

„Osvojio sam Izabel!" Prebacio je ruku preko njenih uskih ramena, zaštitnički, a onda je bacio pogled na mene. „A ti si sigurno starija sestra?"

Izabel se nasmejala, prekrivši usta. Crte lica su joj nežne, poput ptičice. „To je moja mama."

„Tvoja mama?" Hejz je podigao obrvu, nastavivši da me gleda u oči. „*Zaista*? Dobro, onda. *Mama Izabel*. Želite li da nam se pridružite na fotografiji?"

„Ne, u redu je. Hvala."

„Sigurni ste? Obećavam da ću se potruditi da bude vredno vašeg vremena."

Nasmejala sam se tome. „Volela bih da te vidim kako to radiš."

„Voleo bih da vam to *pokažem*." Nasmejao se, odvažno. „Dođite. Želećete da imate nešto po čemu ćete pamtiti našu divlju noć u Vegasu."

„Pa, kad to kažeš, zvuči privlačno..."

Na prvoj fotografiji koju imam sa Hejzom je nas devetoro, u podrumu *Mandalej beja*. Jednom je rukom zagrlio mene, drugom Izabel. Naručila sam dva primerka. Izabel će kasnije uništiti svoj.

„Impresioniran sam što ste doletele ovamo samo zbog nas." Momci su, sve u šesnaest, razgovarali sa mojim mladuncima, maksimalno koristeći naših devedeset sekundi. Lijam je propitivao Rouz o našem putovanju do Grada greha, a Sajmon je dodirivao Džordžijinu kosu.

„Sviđaju mi se ove lokne."

„Sviđaju ti se?" Džordžija je uzvraćala istom merom. Imala je koristi od starije sestre.

„To je pravi luksuz, doleteti na jedan dan." Hejz se obraćao Izabel, naslonivši joj se na rame kao stariji brat. Kao da ju je poznavao čitav život. Znala sam da ona umire iznutra.

„Dva dana", pojasnila je.

„To je poklon od njenog oca", ubacila sam se.

„'Njenog oca'?" Pogledao je ka meni. Opet ta podignuta obrva. „Ne *tvog muža*?"

„On je *bio* moj muž. Sada je samo njen otac."

„Pa..." Zastao je. „To je srećna slučajnost, zar ne?"

Nasmejala sam se. „Kako to misliš?"

„Ne znam. Reci ti meni."

Bilo je nečega u vezi s njim u tom trenutku. Njegova opuštenost. Naglasak. Samouvereni osmeh. Razoružavajuće.

„Sledeći!" Vreme nam je isteklo.

Ponovo nam se posvetio na samom kraju susreta. Kada su svi snimili svoje fotografije, a bend počeo da daje autograme, probile smo do njega kroz more tela u pokretu. Poput riba koje plivaju uzvodno. Okruživalo nas je kolektivno cviljenje i ljuljanje i „Hejze, mogu li da ti dodirnem kosu?". Ali moja grupa se dobro držala. Možda se radilo o zasićenosti koja je posledica življenja u Los Anđelesu: navikle su da viđaju ljude poput Bekamovih sinova u lokalnom parku ili Spajdermena u susednoj traci na rampi. Potrebno je malo više da bi se one zbunile. Bile su, uprkos činjenici da su s oduševljenjem obigravale oko odmarališta tog popodneva, iznenađujuće staložene.

„Stvarno volim album *Nebitne želje*. Dubok je na toliko mnogo nivoa", ispalila je Džordžija.

„Da", priključila se Rouz. „Tako dobri tekstovi. Obožavam *Sedam minuta*."

„Sviđa ti se, zar ne?" Podigao je pogled sa majice koju je potpisivao.

„To je kao... zaista ste pogodili duh naše generacije. Govorite u ime svih nas." Izabel je zabacila kosu, pokušaj flerta, ali nelagodan osmeh kroz stisnute usne bio je u nesaglasju s njenom mladošću. Ispod njega su bile proteze. O, slatka devojčice, doći će tvoje vreme...

Imala je moje lice. Velike bademaste oči, napućene francuske usne, svetlomaslinasti ten. Kosa joj je gusta, tamnosmeđa, gotovo crna.

Posmatrala sam Hejza kako gleda devojke. Prelazio je pogledom s jedne na drugu, delujući kao da se zabavlja.

Pretpostavljala sam da je navikao na ovo. Konačno, pogled mu se zaustavio na meni.

„Gde vi, dame, sedite?"

Devojke su ispalile brojeve naših sedišta.

„Dođite u bekstejdž posle koncerta. Poslaću nekoga da dođe i dovede vas iza bine. Nemojte otići." Tada je pogledao u mene. Prodorne plavo-zelene oči i masa tamnih lokni. Nije mogao imati više od devetnaest godina. „Važi?"

Klimnula sam glavom. „Važi."

Bilo je nečeg veoma zbunjujućeg u tome što smo upravo završile razgovor sa članom najpopularnijeg boj benda u poslednjoj deceniji i činjenice da smo gurnute u arenu sa dvanaest hiljada njegovih usplahirenih obožavateljki. Došlo je do poremećaja u ravnoteži, do podvojenosti. Na trenutak sam izgubila osećaj gde sam, kako sam dospela tamo, kakva moja uloga treba da bude. Devojke su brujale od uzbuđenja i žurile da pronađu naša sedišta u parteru, a ja sam se izgubljeno okretala unaokolo. Nisam bila spremna na taj udar: urlanje, visinu tona, nivo energije tolikog broja adolescentkinja na vrhuncu uzbuđenja. Činjenica da je ovo, sve ovo, bilo zbog momaka koje smo upravo ostavile u podrumu, delovala je nepojmljivo. Bili su očaravajući, da, ali ipak od krvi i mesa.

Festival vrištanja počeo je i pre nego što su momci izašli na binu i nastavio se, bez prestanka, tokom naredna dva i po sata. Lulit je bila u pravu. Na taj nivo decibela bilo je gotovo nemoguće navići se. Naročito žena koja se približavala četrdesetoj.

Kada sam imala šesnaest godina, slušala sam „Nju kids on d blok" na stadionu „Foksboro" tokom njihove „Magične letnje turneje". Nekolicina nas je išla na rođendan Alison Aserkof. Njen otac je obezbedio sedišta u parteru i propusnice za bekstejdž. Bilo je glasno i naporno i ne baš po mom ukusu. Boj

bendovi nisu bili deo kulture pripremne škole. Odrastali smo slušajući „Stonse", „U2", Boba Marlija. Muziku koja nikada ne zastareva. Dakle, petorica momaka iz radničke klase Dorčestera u Masačusetsu ne treba da mi budu nimalo privlačni, u teoriji.

Ali tu jeste bilo nečega. Uzbuđenje, hormoni, vrelina koja je udarala sa bine. Činjenica da su tolike devojke čeznule i žudele za njima činila ih je eksponencijalno privlačnijim. I na trenutak sam pomislila da ću moći da se prepustim tom ludilu. Ali sam onda shvatila koliko bi nedelikatno to izgledalo, koliko nedolično. I setila sam se ko sam, u svojoj srži, zapravo bila. I kakvo god da je razuzdano ushićenje pretilo da nastupi, zaustavila sam ga pre nego što je uspelo da pusti korenje. Mnogo pre bisa na koncertu „Nju kidsa".

Skoro četvrt veka kasnije, ponovo je pretilo da se dogodi.

Uprkos buci i hormonima koji su kolali kroz *Mandalej bej*, bend je priredio odličnu predstavu – mada mi nije bilo jasno da li se grupa zaista može nazvati bendom ako zapravo ne svira na instrumentima. Rori je udarao po gitari tokom nekoliko pesama, a Oliver je jednom ili dvaput seo za klavir, ali osim toga, instrumentalnu muziku je u celini izvodio prateći bend. Momci su uglavnom pevali i skakali po bini poput mladih, muževnih pogo štapova. Bilo je tu mnogo grubog guranja i mangupiranja i vrlo malo koreografije, ali činilo se da fanovima to uopšte ne smeta.

„Obožavam ih! Obožavam ih! Obožavam ih!", izjavila je Džordžija posle strastvenog izvođenja *Pršteća osmeha*, naslovne pesme sa njihovog prvog albuma. Suze su tekle niz njeno lice nalik lutkinom, a lokne su počele da joj se kovrdžaju od vlage. „Pogađaju me u *dušu*."

Rouz se očigledno slagala, vrišteći svaki put kada bi Lijam šetao produženom platformom koja bi ga dovodila na metar

od nas. Izabel je bila u svom transu, pevala je i žestoko se ljuljala uz muziku. Bile su presrećne. I u tom trenutku, oprostila sam Danijelu što mi je podvalio, kao što je to često činio, jer mi je njegova brljotina pružila priliku da prisustvujem njihovom ushićenju. A to je bilo neprocenjivo.

Tačan kao sat, krupni crnac sa propusnicama pojavio se u našem odeljku baš kada je bend izlazio sa bine nakon poslednjeg bisa. Hejz je održao obećanje.

„Da li je jedna od vas Izabel?"

Jedva sam razabrala šta govori kroz neprestano zujanje u ušima, osećaj da razgovoramo pod vodom. Ali smo ga pratile do kapije, gde je svakoj od nas podelio narukvice i propusnice.

Tokom duge šetnje ka bekstejdžu nismo razmenile ni reč. Pretpostavljala sam da devojke ne žele da pokvare trenutak, da ne žele da se probude iz sna. Izrazi lica su im bili puni iščekivanja, ozbiljni. Jedva da su bile u stanju da se pogledaju od uzbuđenja. *Naši životi počinju večeras*.

Stekla sam utisak da je radnik obezbeđenja navikao na ovo, na izvlačenje mladih devojaka iz publike kako bi ih poslao bendu. Na trenutak sam se uplašila u šta bismo se to mogle uvaliti. Gde nas je tačno vodio? I da li bih u nekom trenutku mogla biti odgovorna za ugrožavanje dece? Jer bi, svakako, podvođenje tri dvanaestogodišnjakinje predstavljalo neku vrstu prekršaja, ako ne i krivično delo. Ne, neću ih ni na trenutak ispustiti iz vida. Ovo je Vegas, na kraju krajeva.

Ali kada smo ušle na after-parti, postalo je očigledno da su moje brige neosnovane. Promoterke su bile malobrojne i raštrkane unaokolo: nekoliko nepoznatih manekenki, Dankinja iz *Sports ilustrejted* izdanja sa kupaćim kostimima, rijaliti zvezda i glumica iz nove *Netfliksove* serije. Pored toga, izgledalo je da su tu porodice i bliski prijatelji: gomila Britanaca, ljudi iz muzičke industrije i nekolicina lepo vaspitanih,

srećnih mladih obožavateljki. Okruženje je delovalo apsolutno bezbedno.

U nekom trenutku se pojavio i bend, sveže istuširani, vlažnih kosa, bez raznih kozmetičkih proizvoda. Začuo se aplauz, zvižduci i zvuk otvaranja šampanjca. Morala sam da se zapitam dešava li se ovo svake noći. Ovakva vrsta proslave u sopstvenu čast. Izabel i njene drugarice nisu gubile vreme, pohrlivši ka Sajmonu i Lijamu u centru zabave. Povratile su pribranost, ponovo su bile na zadatku. Nisam bila sigurna šta ta misija zapravo podrazumeva: „Naterati dotičnog člana 'Avgustovskog Meseca' da se zaljubi u mene" je zvučalo prilično odgovarajuće, a ipak su sigurno shvatale da je to malo verovatno. Kako je trenutno stvar stajala, Rori je ćaskao sa modelom za kupaće kostime u uglu. Kapu je navukao nisko, do samih obrva, a ruke zabio duboko u džepove, spuštajući struk svojih crnih farmerki još niže iako su već bile smešno plitke. Nagib njegove glave i govor tela jasno su govorili: smatrao ju je svojom.

Oliver je bio u zadubljen u razgovor sa nekim za koga sam pretpostavljala da je izvršni direktor u muzičkoj industriji – nekim tipom u sjajnom sivom odelu koji mu se možda jeste, a možda i nije nabacivao. On je bio najelegantniji momak u bendu. Visok, vitak i uglađen, sa očima boje lešnika i kosom boje zlata. Tip u kojeg bih se zaljubila na koledžu samo kako bih otkrila da je gej. Ili suviše dubokouman da bi se interesovao za studije istorije umetnosti. U svakom slučaju, slomio bi mi srce.

A tu je bio i Hejz. Bio je u centru pažnje, poput Sajmona i Lijama, ali na način koji je delovao promišljenije, intenzivnije. Sa svog položaja na drugoj strani prostorije, gde je novinar iz *Veniti fera* ćaskao sa mnom, mogla sam da vidim kako se Sajmon glupira i koliko Lijam deluje mlado, dok obojica plene pažnju svojih obožavateljki. Ali Hejza je bilo teže pročitati.

Hejzova pažnja delovala je iskreno. Čak i izdaleka, njegov razgovor sa malim ulizicama izgledao je usrdno.

Tek pola sata kasnije, kada sam maltene izglancala čašu *pjer-žueta* i uspela da se ratosiljam novinara, Hejz mi se pridružio u uglu.

„Pa, zdravo, mama..."

„Zovem se Solen."

„So-len...", izgovorio je, polako. „Kao, so i lenstvovanje?"

Nasmejala sam se. „Baš tako."

„So-len", ponovio je. „Sviđa mi se. Da li je to francusko ime? Jesi li ti Francuskinja?"

„Moji roditelji jesu. I te kako."

„So-len." Klimnuo je glavom. „Ja sam Hejz."

„Znam ko si."

„Da. Ko bi rekao." Nasmejao se tim poluosmehom, leva strana usta mu se iskrivila nagore, stavivši dragocene rupice u prvi plan. Usta su mu bila prevelika u odnosu na lice – široka i upadljiva. Ali imao je rupice, a ono što je moglo delovati arogantno zvučalo je umiljato. „Dobro se provodiš?"

„Da, hvala na pitanju."

„Odlično." Stajao je tu, smejući se, ruku prekrštenih na širokim grudima. Radio je ono što visoki momci ponekad rade, zauzeo je veoma širok stav kako bi se spustio bliže nivou mojih očiju. „Da li ti se dopao koncert?"

„Bilo je... zabavno."

Osmeh mu je postao širi. „Nije ti se dopalo."

„Bilo je iznenađujuće glasno", nasmejala sam se.

„Niko te nije upozorio na to? Žao mi je, Solen."

Bilo je nečega u načinu na koji je uporno izgovarao moje ime: hrapavim glasom, ne skrećući pogled, prevrćući jezikom. Osećaj je bio... intiman.

„Upozorena sam, ali očigledno nedovoljno. Vaše obožavateljke su..."

„Sklone uzbuđenju."

„Može se i tako reći."

Nasmejao se, zabacivši glavu. Imao je prelepu liniju vilice. „One su divlja horda. Sledeći put ćemo ti nabaviti slušalice."

„Sledeći put?"

„Uvek postoji sledeći put." Rekao je to sa ravnodušnim izrazom lica, ali je tu bilo nečega što me je nateralo da zastanem.

„Koliko godina imaš, Hejze?"

„Dvadeset."

„Dvadeset", ponovila sam, a zatim ispila ostatak šampanjca. U jednom gutljaju. Pa, to je barem bilo bolje od devetnaest.

„Dvadeset." Zagrizao je donju usnu i nasmešio se.

To je bio dobar trenutak da se povučem. Okupim devojke i proglasim noć završenom. Ali mogla sam da vidim izraze njihovih lica na drugoj strani prostorije. Sajmon je ponovo tapšao Džordžiju po kosi, a Lijam je pokazivao svoje brejkdens pokrete, i euforija je bila opipljiva. Bile smo tamo manje od sat vremena. Povući ih sada bilo bi okrutno.

„Razmišljaš o odlasku, zar ne?" Hejzov glas me je privukao nazad. „Molim te, nemoj. Doneću ti još jedno piće."

„Ne, nije potrebno, hvala."

„Gluposti. Ovo je Vegas." Namignuo je pre nego što mi je uzeo praznu čašu iz ruke i krenuo ka improvizovanom baru.

Nije ih bilo mnogo posle Danijela: nekoliko sastanaka sa jednim od tata iz mačevalačkog tima kom je pripadala Izabel i dvomesečno druženje sa piscem za TV kojeg sam upoznala u teretani. Ni sa jednim nisam spavala. Čim bi zapretili da će preći granice opuštenog flertovanja, ja sam se zatvarala. Isključila bih se. I mada sam se tokom tri godine neželjenog celibata često osećala jadno, nisam imala nameru da uskočim u krevet sa rok zvezdom gotovo duplo mlađom od sebe samo zato što mi je namignuo na after-partiju. Neću upasti u taj kliše.

Pre nego što sam uspela da u potpunosti isplaniram svoju izlaznu strategiju, Hejz se vratio sa još jednom čašom punom mehurića i flašom vode za sebe. Kosa mu se osušila i stvorila zavidnu količinu svilenkastih lokni. Postojali su čitavi blogovi posvećeni Hejzovoj kosi – što ću kasnije saznati – ali tamo, u utrobi hotela *Mandalej bej*, odolela sam želji da je dodirnem.

„Pa, Solen, šta radiš kada ne ideš na koncerte 'Avgustovskog Meseca'?"

„Zabavan si, Hejze Kembele."

„Ha. Znaš kako se prezivam..."

„Da, jer živim sa dvanaestogodišnjom devojčicom."

„Ali ne i sa bivšim mužem?"

„Ne, ne živim sa bivšim mužem", nasmejala sam se. „Mogla bih da ti budem majka, znaš."

„Ali nisi."

„Ali bih mogla biti."

„*Ali nisi*." Uporno me je gledao u oči, osmehujući se tim svojim poluosmehom.

Tada sam ga osetila, taj mali drhtaj u stomaku koji mi je govorio da šta god ovaj dvadesetogodišnjak radio, deluje.

„Hoćeš li mi dati tu čašu? Ili si je doneo ovamo samo da bi me zadirkivao?"

„Da bih te zadirkivao", nasmejao se i otpio gutljaj mog šampanjca pre nego što mi ga je predao. „Živeli."

Stajala sam tamo, zureći u njega, ne pijući. Uživajući u trenutku. „Zločest si..."

„Povremeno..."

„I, kako te to služi?"

Na to se nasmejao. „Uglavnom uspeva. Zar sada ne deluje?"

Nasmejala sam se, odmahujući glavom. „Ne tako dobro kao što misliš."

„Au, to boli." Pogled mu je preleteo preko prostorije. „Olivere!"

Oliver je podigao pogled u našem pravcu. Momak u sjajnom odelu ga je i dalje držao sateranog u ćošak i činilo se da je Oliver željan da se izvuče odatle. Gledala sam kako mu se izvinjava i prilazi nam.

„Ol, ovo je Solen."

„Zdravo, Solen." Nasmejao se, šarmantno.

Njih dvojica su stajali, zureći u mene, podjednako visoki, podjednako samouvereni. I na trenutak sam poželela da nisam obula ravne sandale, jer sam se čak i sa metar sedamdeset među ovim momcima osećala sitnom.

„Reci mi, Ol, da li bi Solen mogla da bude moja majka?"

Oliver je podigao obrvu, a onda je odvojio nekoliko trenutaka da me podrobno osmotri. „Apsolutno ne." Okrenuo se prema Hejzu. „A tvoja majka je veoma lepa žena..."

„Moja majka *jeste* lepa žena."

„Ali ona ne izgleda ovako."

„Ne, ne izgleda", osmehnuo se Hejz.

Oliverove oči su oduzimale dah. „Šta *ti* radiš ovde, ispod svog nivoa, u *Vegasu*?"

Otpila sam gutljaj šampanjca. Igra je počela. „Dovukli su me da prisustvujem koncertu 'Avgustovskog Meseca'. Ti?"

Obojica su na trenutak bili tihi. Hejz se prvi nasmejao. „I briljantno duhovita, za početak. Ol, možeš ići."

„Upravo si me pozvao da vam se pridružim, druže."

„Pa, sada više nisi pozvan."

„Hejz Kembel. Nije baš timski igrač", rekao je Oliver bezizražajnim glasom.

„Upravo sam te spasao od kretena u lošem odelu. Moj si dužnik."

Oliver je odmahnuo glavom pre nego što mi je pružio gracioznu ruku. „Solen, bilo mi je zadovoljstvo, doduše prekratko."

Doduše prekratko? *Ko* su ovi momci? Ovaj samouvereni kvintet. Očigledno su Izabel i ostalih bezbroj miliona devojaka širom sveta bile na tragu nečemu.

„Nisi timski igrač?", pitala sam kada se Oliver udaljio.

„Odličan sam timski igrač. Samo ne volim da delim."

Nasmešila sam mu se, zatečena. Njegovo lice bilo je poput umetničkog dela. Njegova usta mi odvraćaju pažnju. A to što mi je proletalo kroz glavu nije bilo sasvim nevino.

„Dakle", rekao je, „pričaj mi o sebi."

„Šta želiš da znaš?"

„Šta si spremna da podeliš sa mnom?"

Nasmejala sam se. Hejz Kembel, dvadeset godina, i čini da se znojim. „Što je manje moguće."

Nasmešio se svojim poluosmehom. „Slušam..."

„Slušaš." Otpila sam gutljaj iz čaše. „Gde početi... Živim u Los Anđelesu."

„Jesi li odatle?"

„Ne. S Istočne obale sam. Iz Bostona. Ali sam tamo već duže vreme, pa... sada mi je to dom, pretpostavljam. Držim umetničku galeriju sa prijateljicom Lulit."

„Prijateljicom?" Podigao je obrvu.

„Ne tom vrstom prijateljice."

Nasmejao se, slegnuvši ramenima. „Nije da sam imao nameru da osuđujem..."

„Samo si pustio mašti na volju?"

Nasmejao se, glasno. „Nismo li se mi upravo upoznali?"

„Želiš li da znaš više ili ne?"

„Želim da znam sve."

„Držimo umetničku galeriju. U Kalver Sitiju. Prodajemo dela savremene umetnosti."

Pustio je da se to na trenutak slegne, a zatim je rekao: „Da li se to razlikuje od moderne umetnosti?"

„'Moderna umetnost' je širi pojam koji pokriva period od oko sto godina i obuhvata više različitih pokreta. Savremena umetnost je aktuelna."

„Znači, svi vaši umetnici su još uvek živi, pretpostavljam?"

Nasmešila sam se. „U većini slučajeva, da. Dakle..." Biće mi potrebno još šampanjca. „Šta *ti* radiš kada ne prisustvuješ koncertima 'Avgustovskog Meseca'?"

On se na to nasmejao, prekrstivši ruke na grudima. „Nisam siguran da se sećam. Ovo je nekako progutalo poslednjih nekoliko godina mog života. Turneje, pisanje tekstova, snimanje, publicitet..."

„Sam komponuješ svoju muziku?"

„Najvećim delom."

„To je impresivno. Sviraš klavir?"

Potvrdno je klimnuo glavom. „I gitaru. Bas-gitaru. I saksofon, pomalo."

Nasmešila sam se tome. Očigledno sam potcenjivala boj-bendove. „Da li ikada jednostavno odeš kući i ne radiš ništa?"

„Retko. A ti?"

„Ređe nego što bih želela."

Polako je klimnuo glavom, otpivši gutljaj vode, a zatim je upitao: „Kako izgleda? Tvoj dom?"

„Modernistički. Prave linije. Mnogo nameštaja iz sredine veka. Nalazi se na zapadnoj strani, gore u brdima, sa pogledom na okean. Ima zidove od stakla i svetlost se neprestano menja. Prostorije izgledaju drugačije izjutra nego u sumrak. Kao da živiš u akvarelu. To mi se veoma dopada." Tada sam se zaustavila.

Stajao je tamo i zurio u mene onako kako verovatno ne bi trebalo. Bio je tako neverovatno mlad. A ja sam bila nečija majka. I ni u jednom od svetova ovo ne bi moglo da vodi ka bilo čemu dobrom.

„Vau", rekao je. „To zvuči kao prilično savršen život."

„Da. Kada ne bi bilo..."

„Kada ne bi bilo bivšeg muža", završio mi je misao.

„Da. I svega što uz to ide."

Kao na znak, Izabel je doskakutala do nas, širom otvorenih očiju i presrećna. „Mama, ovo je najbolja žurka *ikada*! Pričale smo o tome, i ovo je bolje čak i od bar micve Harija Vasermana."[3]

„Zar i od Harijeve bar micve?" Hejz se prenuo s mesta na koje su ga misli odnele i vratio se u ulogu tinejdžerskog idola.

Pocrvenela je, pokrivši usta. „Zdravo, Hejze."

„Zdravo, Izabel."

„Zapamtio si mi ime?"

„Srećan pogodak." Slegnuo je ramenima. „Šta to Lijam tamo radi? Pokazuje vam kako imitira crva? Znaš da sam ga ja naučio svemu što zna, zar ne? Hoćemo li da pravimo crva? Lijame!", doviknuo je Hejz preko prostorije. „Crv! Odmah!"

Mogla sam da osetim kako Izabel izleće iz sopstvene kože kada joj je Hejz prebacio ruku preko ramena i poveo je. „Izvini nas, Solen. Čeka me jedno takmičenje."

Pogled na njih dvoje, moju zbunjenu ćerku i stasitu rok zvezdu, kako se probijaju kroz prostoriju bio je toliko bizaran i ironičan da sam morala da se nasmejem.

Hejz je bio u svom elementu. Očas posla se našao u centru pažnje, ležeći prostrt na podu, pripremajući se za takmičenje, dok su se njegovi ortaci iz benda i fanovi rojili oko njega. Dok su Lijama njegova žilava građa i grčeviti pokreti možda činili boljim plesačem, Hejz je bio mnogo privlačniji. Bio je

[3] Jevrejski običaj prema kojem dečaci sa navršenih trinaest godina stiču versku zrelost i postaju muškarci odgovorni za svoje postupke. Tom prilikom se često organizuju velike proslave. Sličan običaj vezuje se za devojčice sa navršenih dvanaest godina i naziva se bat micva. (Prim. lekt.)

graciozan dok je klizio po podu u crnim farmerkama i čizmama. Stopala je izbacivao visoko u vazduh, povremeno odižući kukove od tla. Mišići ruku naprezali su mu se pri svakom odgurkivanju. Ispod njegove tanke majice provirivao je delić stomaka. Bio je takva slika i prilika muževnosti da je bilo pomalo nelagodno posmatrati ga.

Začulo se urlanje i zviždanje, a kada je Hejz konačno ustao sa poda, Sajmon ga je zgrabio u muški zagrljaj. „Ovaj momak ovde!", zaurlao je, razrogačenih plavih očiju, nakostrešene plave kose. „Postoji li išta što on nije u stanju da uradi?!"

Hejz je zabacio glavu i nasmejao se, raščupane kose, dok su mu rupice na obrazima blistale. „Ne postoji." Sijao je od sreće. Ali u tom trenutku njegov je pogled uhvatio moj i naboj je bio toliko jak da sam morala da skrenem pogled.

Otišli smo ubrzo nakon „crva". Kada se gipka brineta, za koju sumnjam da je bila punoletna, smestila u Lijamovo krilo, Rorijeve usne završile na vratu modela za kupaće kostima u uglu, a najmanje petoro iz gomile nestalo nekuda i onda se ponovo pojavilo zacakljenih očiju, shvatila sam da je verovatno pravi trenutak da izvučem devojke odatle. Novinar iz *Veniti fera* je odavno otišao.

„Bilo nam je jako lepo. Hvala ti što si nas pozvao."

Bili smo okupljeni pred vratima, Rouz je venula, Izabel zevala, Džordžijina kosa je narasla do impresivnih razmera.

„Ne mogu vas ubediti da ostanete još malo?"

„Kasno je, a let nam je rano ujutru."

„Mogla bi da odložiš let."

Osetila sam kako mi se oči sužavaju, nehotični tik koji sam sigurno pokupila od svoje majke.

„U redu, jasno, to ne bi bila dobra ideja", brže-bolje se povukao.

„Verovatno ne bi. Ne."

„Ovo je bila najbolja noć ikada", „Briljantna", „Epska", rekle su sve tri devojke u istom trenutku.

„Drago mi je što ste se lepo provele." Hejz se osmehnuo. „Ponovićemo ovo jednom, zar ne?"

Začula se jednoglasna saglasnost moje svite.

„Dakle, hm..." On je bio taj koji je odugovlačio, lutajući pogledom, prolazeći prstima kroz svoju bujnu kosu. „Kako si rekla da ti se zove galerija? Znaš, ako se nekad zateknem u Kaliforniji i poželim nešto od savremene umetnosti..."

„*Maršon Rafel*" , nasmešila sam se.

„*Maršon Rafel*", ponovio je. „A ti bi bila... "

„Ona je Maršon", ubacila se Džordžija.

„Solen Maršon." Osmeh mu je postao još širi. Zubi mu definitivno nisu izgledali tipično engleski. Veliki, pravi, beli. Neko je potrošio priličnu sumu novca na te zube. „Onda, do sledećeg puta?"

Klimnula sam glavom, ali seme je bilo posejano. Da nisam bila sa devojkama...

A onda, potpuno svesna onoga što predlažem i uz iznenađujuće malo oklevanja, zabacila sam mamac: „Uvek postoji sledeći put."